

og hans læresetninger, og “etter dette trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham.

Jesus sa da til de tolv: Vil også dere gå bort?

Simon Peter svarte ham: Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror og vet at du er Guds Hellige” (Johannes 6:66–69).

Peter hadde oppnådd det som kan læres av enhver som følger Frelseren. For å være trofast viet til Jesus Kristus, aksepterer vi ham som vår Forløser og gjør alt i vår makt for å etterleve hans læresetninger.

Etter alle årene jeg har levd og undervist og tjent, etter de millioner av kilometer jeg har reist over hele verden, med alt jeg har opplevd, er det én stor sannhet jeg ønsker å dele med dere. Det er mitt vitnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus.

Joseph Smith og Sidney Rigdon skrev følgende etter en hellig opplevelse:

“Og nå, etter de mange vitnesbyrd som er gitt om ham, er dette vitnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!

For vi så ham” (L&P 76:22–23).

Deres ord er mine ord.

Jeg tror og jeg vet at Jesus er Kristus, Guds Sønn, og at han lever. Han er Faderens enbårne, og “ved ham og gjennom ham og av ham blir og ble verdener skapt, og deres innbyggere er født sønner og døtre av Gud” (L&P 76:24).

Jeg bærer vitnesbyrd om at Frelseren lever. Jeg *kjenner* Herren. Jeg er hans vitne. Jeg vet om hans store offer og evige kjærlighet til alle vår himmelske Faders barn. Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd i all ydmykhet, men med absolutt visshet i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste William R. Walker

i De sytti

Vær tro mot pakten

Hver av oss vil bli rikelig velsignet hvis vi kjenner historiene om tro og offer som fikk våre forfedre til å slutte seg til Herrens kirke.

Jeg elsker Kirkens historie. I likhet med mange av dere, blir min egen tro styrket når jeg lærer om våre forfедres bemerkelsesverdige plikttroskap da de tok imot evangeliet og var tro mot pakten.

For en måned siden feiret 12 000 fantastiske ungdommer fra Gilbert Arizona tempeldistrikt ferdigstillelsen av sitt nye tempel med en inspirerende forestilling hvor de viste sin beslutning om å leve rettskaffent. Temaet for feiringen var “Vær tro mot pakten”.

Akkurat som de trofaste ungdommene i Arizona har gjort, skulle enhver siste-dagers-hellig forplikte seg til å være tro mot pakten.

Salmen lyder “tro mot den pakt våre fedre har elsket” (“Skal det unge Sion glemme,” *Salmer*, nr. 183).

Vi kan tilføye: “Tro mot den pakt våre besteforeldre har elsket.”

Jeg lurte på om hver av de entusiastiske ungdommene i Arizona kjente sin egen kirkehistorie – om de kjente historien om hvordan *deres* familie ble medlem av Kirken. Det ville være fantastisk om enhver siste-dagers-hellig kjente sine forfедres historier om omvendelse.

Om dere er etterkommere av pionerer eller ei, er mormonpionerens

arv av tro og offer deres arv. Dette er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges edle arv.

Et av de mest fantastiske kapitler i Kirkens historie fant sted da Wilford Woodruff, en Herrens apostel, forkynte Jesu Kristi gjengitte evangelium over hele Storbritannia i 1840 – bare 10 år etter at Kirken ble opprettet.

Wilford Woodruff og andre apostler hadde konsentrert sitt arbeid i områdene rundt Liverpool og Preston i England, med betydelig fremgang. Eldste Woodruff, som senere ble Kirkens president, ba stadig Gud om å veilede ham i dette svært viktige arbeidet. Hans bønner førte til inspirasjon om å dra til et annet sted for å forkynne evangeliet.

President Monson har lært oss at når vi får inspirasjon fra himmelen om å gjøre noe, gjør vi det nå – vi utsetter det ikke. Det var nøyaktig det Wilford Woodruff gjorde. Med klar veiledning fra Ånden om å “dra sydover”, dro eldste Woodruff nesten umiddelbart til en del av England som heter Herefordshire – et landbruksområde sydvest i England. Her møtte han en velstående bonde som het John Benbow, hvor han ble ønsket velkommen “med glede og takknemlighet” (Wilford Woodruff,

i Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* [1909], 117).

En gruppe på over 600 personer som kalte seg De forente brødre, hadde “bedt om lys og sannhet” (Wilford Woodruff, i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford*

Woodruff [2004], 91). Herren sendte Wilford Woodruff som svar på deres bønner.

Eldste Woodruffs undervisning bar frukt umiddelbart, og mange ble døpt. Brigham Young og Willard Richards sluttet seg til ham i Herefordshire, og de tre apostlene hadde bemerkelsesverdigg fremgang.

På bare noen få måneder organiserte de 33 grener for de 541 medlemmene som hadde sluttet seg til Kirken. Deres bemerkelsesverdige arbeid fortsatte, og til slutt ble nesten alle medlemmene av De forente brødre døpt inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Min tipp-oldemor Hannah Maria Eagles Harris var en av de første som lyttet til Wilford Woodruff. Hun informerte sin mann, Robert Harris jr., om at hun hadde hørt Guds ord og at hun hadde til hensikt å bli døpt. Robert ble ikke glad da han hørte sin hustrus rapport. Han fortalte henne at han ville bli med henne til neste preken mormonmisjonæren holdt, og han ville få ham på bedre tanker.

Robert satt langt fremme i forsamlingen med en fast beslutning om ikke å la seg påvirke, og kanskje å forstyrre den tilreisende predikanten, men ble straks påvirket av Ånden slik hans hustru hadde blitt. Han visste at gjenopprettelsens budskap var sant, og han og hans hustru ble døpt.

Deres historie om tro og hengivenhet er lik tusenvis av andres: Da de hørte evangeliets budskap, visste de at det var sant!

Herren sier: “Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg” (Johannes 10:27).

Etter å ha hørt hyrdens røst, forpliktet de seg helt og fullt til å etterleve evangeliet og følge rettledning fra Herrens profet. Som følge av oppfordringen om å samles til Sion, forlot de sitt hjem i England, krysset Atlanteren og forente seg med de hellige i Nauvoo i Illinois.

De tok imot evangeliet av hele sitt hjerte. Mens de prøvde å etablere seg i sitt nye land, hjalp de til med å bygge Nauvoo tempel ved tiende og arbeidskraft – hver 10. dag deltok de i bygningsarbeidet på templet.

De ble sønderknust over nyheten om sin elskede profet Joseph Smith og hans bror Hyrums død. Men de fortsatte! De var tro mot pakten.

Da de hellige ble forfulgt og drevet ut fra Nauvoo, følte Robert og Maria seg rikelig velsignet ved å motta sin begavelse i templet kort tid før de krysset Mississippi-elven og satte kursen vestover. Selv om de var usikre på hva fremtiden ville bringe, var de sikre på sin tro og sitt vitnesbyrd.

Med seks barn trasket de gjennom gjørmen i Iowa på vei vestover. De bygget seg en gapahuk ved siden av Missouri-elven på det stedet som skulle bli kjent som Winter Quarters.

Disse modige pionerene ventet på apostolisk rettledning om hvordan og når de skulle dra videre vestover. Alles planer ble endret da Brigham Young, president for De tolv's quorum, utstedte en oppfordring til menn om å melde seg frivillig til å tjenestegjøre i Den amerikanske hær i det som skulle bli kjent som Mormonbataljonen.

Robert Harris jr. var en av over 500 menn blant mormonpionerene som fulgte denne oppfordringen fra Brigham Young. Han vervet seg, selv om det innebar å forlate sin gravide hustru og seks små barn.

Hvorfor ville han og de andre mennene gjøre noe slikt?

Svaret kan gis med min tippoldefars egne ord. I et brev han skrev til sin hustru da bataljonen var på vei til Santa Fe, skrev han: "Min tro er like sterk som noen gang [og når jeg tenker på det Brigham Young sa], tror jeg det er omtrent som om den store Gud hadde sagt det."

Kort sagt visste han at han lyttet til en Guds profet, og det samme gjorde de andre mennene. Det var derfor de gjorde det! De visste at de ble ledet av en Guds profet.

I det samme brevet uttrykte han sine dype følelser for sin hustru og sine barn, og fortalte om sine stadige bønner om at hun og barna måtte bli velsignet.

Senere i brevet skrev han disse sterke ordene: "Vi må ikke glemme de tingene som du og jeg hørte og [opplevde] i Herrens tempel."

Sammen med hans tidligere vitnesbyrd om at "vi blir ledet av en Guds profet", har disse to hellige formaningene blitt som hellig skrift for meg.

Atten måneder etter at han dro av gårde med bataljonen, ble Robert Harris trygt gjenforent med sin elskede Maria. De holdt seg sanne og trofaste mot det gjengitte evangelium gjennom hele livet. De fikk 15 barn, 13 som levde opp. Min bestemor Fannye Walker fra Raymond i Alberta, Canada,

var et av deres 136 barnebarn.

Bestemor Walker var stolt av det faktum at *hennes* bestefar hadde tjenestegjort i Mormonbataljonen, og hun ønsket at alle barnebarna skulle vite det. Nå som jeg er bestefar, forstår jeg hvorfor det var så viktig for henne. Hun ønsket å vende barnas hjerter til fedrene. Hun ønsket at barnebarna skulle kjenne til sin rettferdige arv – fordi hun visste at det ville være til velsignelse for dem.

Jo mer knyttet vi føler oss til våre rettskafne forfedre, jo mer sannsynlig er det at vi tar kloke og riktige valg.

Slik er det. Hver av oss vil bli rikelig velsignet hvis vi kjenner historiene om tro og offer som fikk våre forfedre til å slutte seg til Herrens kirke.

Fra første gang Robert og Maria hørte Wilford Woodruff undervise og

vitne om evangeliets gjengivelse, visste de at evangeliet var sant.

De visste også at uansett hvilke prøvelser eller vanskeligheter som ville komme, ville de bli velsignet for å være tro mot pakten. Det virker nesten som om de hadde hørt ordene til vår profet i dag, som sa: "Intet offer er for stort... for å motta templets velsignelser" (Thomas S. Monson, "Det hellige tempel – et fyrårn for verden," *Liahona*, mai 2011, 92).

To-pundmynten i Storbritannia har inngravert "Står på kjempers skuldre". Når jeg tenker på våre store pionerforfedre, føler jeg at vi *alle* står på skuldrene til kjemper.

Selv om formaningen kom fra et brev fra Robert Harris, tror jeg at utallige forfedre ville sende samme budskap til sine barn og barnebarn: Vi må ikke glemme de opplevelser vi har hatt i templet, og vi må ikke glemme de løfter og velsignelser som kommer til hver enkelt av oss på grunn av templet. Heller ikke må vi glemme at vi blir ledet av en Guds profet.

Jeg vitner om at vi *blir* ledet av en Guds profet. Herren har gjenopprettet sin kirke i de siste dager gjennom profeten Joseph Smith, og vi må ikke glemme at vi har blitt ledet av en ubrutt kjede av Guds profeter fra Joseph til Brigham og gjennom hver etterfølgende Kirkens president til vår profet i dag – Thomas S. Monson. Jeg kjenner ham, jeg hedrer ham, og jeg er glad i ham. Jeg vitner om at han er Herrens profet på jorden i dag.

Det er mitt hjertes ønske at vi, sammen med mine barn og barnebarn, vil hedre arven etter våre rettskafne forfedre – de trofaste mormonpionerene som var villige til å legge alt på alteret for å gi sitt offer og forsvare sin Gud og sin tro. Jeg ber om at vi alle må være tro mot den pakt våre fedre har elsket. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av eldste L. Tom Perry

i De tolv apostlers quorum

Lydighet ved vår trofasthet

Lydighet er et symbol på vår tro på den høyeste myndighets, eller Guds, visdom og kraft.

De familiens hjemmeaftener søster Perry og jeg har hatt hver mandag kveld, har plutselig økt i omfang. Min bror, hans datter, Barbaras bror og en niese og hennes mann har flyttet inn i leilighetskomplekset vårt. Det er den eneste gangen jeg har vært velsignet med å ha familie som bor i nærheten siden jeg var gutt. Da bodde familien i samme kvartal som flere medlemmer av min mors slekts familie. Bestefar Sonnes hjem var naboen mot nord, og tante Emmas hjem var naboen mot syd. På sydsiden av kvartalet bodde tante Josephine, og på østsiden av kvartalet bodde onkel Alma.

I løpet av min barndom var vi daglig sammen med medlemmer av den utvidede familien og delte øyeblikk under arbeid, lek og besøk. Vi kunne ikke gjøre mye ugagn uten at en rapport nådde våre mødre veldig fort. Vår verden er annerledes nå – medlemmene i de fleste familier bor spredt. Selv om de bor relativt nær hverandre, er det ikke ofte at de bor vegg i vegg. Likevel må jeg tro på at min barndom og min nåværende situasjon lignet litt på himmelen, med kjære familiedlemmer som bor i nærheten av

hverandre. Det er en konstant påminnelse for meg om familieenhetens evige natur.

I min oppvekst hadde jeg et spesielt forhold til min bestefar. Jeg var eldste sønn i familien. Jeg skuffet snø fra gangveiene om vinteren og tok vare på plenen om sommeren utenfor vårt hjem, bestefars hjem og hjemmene til mine to tanter. Bestefar pleide å sitte på verandaen mens jeg klippet plenen hans. Når jeg var ferdig, pleide jeg å sette meg på trappen og snakke med ham. Disse øyeblikkene er verdifulle minner for meg.

En dag spurte jeg bestefar hvordan jeg kunne vite om jeg alltid gjorde det rette, ettersom livet byr på så mange valg. Slik bestefar hadde for vane, svarte han med å fortelle om livet på gården.

Han lærte meg om å trene opp et hestespann slik at de ville samarbeide. Han forklarte at et hestespann alltid må vite hvem som bestemmer. En av nøklene til å ta kontroll og lede en hest er en sele og et bittel. Hvis en av hestene noensinne tror at den ikke behøver å adlyde kuskens vilje, vil aldri spannet trekke og samarbeide for å oppnå full yteevne.